

giftsret«, hvor i øvrigt ogsaa lignende Sager kan anlægges mod og af Organisationer, der staar uden for Hovedorganisationerne.

Og endelig maa det erindres, at selve den Omstændighed, at Fagene her i Landet i stort Omfang er indgaaede under Hovedorganisationerne, skaber en ny Mægling- og Forhandlingsinstans for de alvorligere Konflikter, idet disse altid vil blive taget op til Behandling mellem de to Hovedorganisationers Forretningsudvalg og derved ofte finde deres Løsning uden Arbejdsstandsning.

Imidlertid maa det erkendes, at hele dette Net af Mægling- og Voldgiftsinstitutioner, som omspænder Organisationerne, ikke er tilstrækkeligt til at sikre, at man i Retstvister vælger Rettergang (Voldgiftsrettergang) i Stedet for Krig. Der er nemlig den Svaghed ved det hele Voldgiftsapparat, at det let kan svigte.

Hvis en af Parterne vægrer sig ved at gaa til Voldgift, skønt pligtig dertil, eller viser passiv Modstand, drager Sagen i Langdrag, undlader at udnævne Voldgiftsmænd; eller hvis selve Voldgiftsmændene trænerer Sagen eller undslaa sig ved at dømme; eller den Kendelse, de afgiver, overhovedet ikke afgør Spørgsmaalet; eller Parterne ikke retter sig efter den afsagte Kendelse o. s. v. — saa bliver der i Virkeligheden i de fleste Tilfælde som Tvangsmiddel kun den økonomiske Krig tilbage, idet Søgmaal ved de ordinære Domstole oftest vil vise sig at være en lidet egnet Udvej.

Nu er der ganske vist hos begge Partier en stadig tiltagende Beredvillighed til loyalt at underkaste sig det Mægling- og Voldgiftsapparat, som er indstiftet i Faget; men Eksempler paa det modsatte haves, og ingen ved, hvad Fremtiden i saa Henseende kan føre med sig, og det gælder derfor om at skabe en Institution, hvortil der i saadanne Tilfælde i sidste Instans kan søges Tilflugt. Hvis en saadan Institution blev udstyret med de fornødne Magtmidler, navnlig med Ret til at idømme pekuniære Følger af Brud paa Overenskomster og Voldgiftsaftaler, er der ingen Tvivl om, at Mægling- og Voldgiftsreglerne rundt om i Organisationerne derved vilde faa den fornødne Afstivning, Retskrænkelserne vilde blive færre, og naar de dog fandt Sted, vilde man i de fleste Tilfælde foretrække at reagere mod dem ved at søge Tilflugt til Institutionens Afgørelse i Stedet for at søge Krigslykken ved en Arbejdsstandsning.

Dertil kommer, at der mellem modstaaende Organisationer kan forefalde Rets tvister, som falder uden for Voldgiftsreglernes Ramme, og hvor altsaa Fagets Voldgiftsret er inkompetent, og ogsaa i saadanne Tilfælde tiltrænges der en anden Institution at tage Tilflugt til.

Det ligger nær at søge en saadan Institution skabt med Udgangspunkt fra »Den permanente Voldgiftsret«, saaledes som Forslaget under II. har gjort.